

saženy v § 99 čes. obec. zřiz., na nějž jakožto na dosavadní předpis odkazuje i § 45 prvé fin. novely pro obor svůj. Ohledně podacího místa je v citovaném předpise výslovně ustanoveno, že odvolání je podati ve lhůtě tam uvedené představenému (starostovi) obce, aby je dále předložil. Na platnosti tohoto předpisu nebylo nic změněno vlád. nařízením č. 8/1928 Sb. o správním řízení (Boh. A 10.164/32 a 10.710/33).

Nebyl tedy v daném případě okr. výbor oprávněn na podkladě odvolání podaného místní škol. radou u okr. úřadu — které během odvolací lhůty na obec. starostu jako zákonné místo podací vůbec nedošlo — vsahati meritorně do usnesení obec. zastupitelstva o úpravě školního rozpočtu, a učinil-li tak, resp. nevyšetřil-li v důsledku svého nesprávného právního názoru, zda snad odvolání nebylo přece podáno na správném podacím místě, vydal akt nezákonný.

Č. 12.432.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * Počátek lhůty k námitkám proti výpočtu pojistného úrazového podle § 23 úrazového zákona může býti přivoděn jen takovým aktem doručným, jímž se výpočet dostává do rukou té osoby, proti níž směřuje, nebo do rukou osoby, k přijetí výpočtu zmocněné.

(Nález z 5. června 1936 č. 7946/34.)

V ě c: Emil M. v Chomutově proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 14. prosince 1933 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 9. července 1929 předepsala úrazová pojišťovna dělnická v Praze st-li úrazové pojistné za II. pololetí 1925 s úroky.

Tento platební výměr napadl st-l námitkami, v nichž kromě věcné obrany proti platebnímu výměru poukázal též k tomu, že platební výměr byl doručen jeho zaměstnanci, jenž nebyl oprávněn přijímati takové výměry a jenž odevzdal st-li platební výměr teprve po uplynutí rekursní lhůty. St-l navrhl, aby bylo provedeno nové doručení do jeho vlastních rukou nebo aby mu bylo povoleno navrácení v předešlý stav.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že námitky zamítá jako opožděně podané a tudíž nepřipustné, poněvadž výměr v odpor vzatý byl st-lovu zástupci doručen 13. července 1929, námitky byly však přes správné poučení o opravných prostředcích podány na poštu teprve 31. července 1929, tedy po uplynutí 14denní lhůty, stanovené v § 23 úrazového zákona.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Jde o námitky, jež proti výpočtu pojistného je podnikatel podle § 23 úrazového zákona oprávněn podati do 14 dnů po vyrozumění. Jakým způsobem má býti ono vyrozumění o výpočtu pojistného podnikateli do-

ručeno s účinkem, aby počal běh oné 14denní lhůty, úrazový zákon sám nestanoví a není vůbec pozitivní normy, jež by doručení onoho vyrozumění jakkoli upravovala. Normou takovou není zejména vlád. nařízení z 13. ledna 1928 č. 8 Sb., jež sice v hlavě IV. obsahuje předpisy o způsobu doručování úředních spisů, platí však jen pro doručování úředních spisů politických úřadů, jak je patrné z § 1 cit. vlád. nařízení.

Leč z toho, že způsob, jakým má být prováděno doručování výměrů podle § 23 úrazového zákona, není pozitivně výslovně upraven, neplyne, že by běh lhůty, příslušející podnikateli k námitkám proti platebnímu výměru úrazové pojišťovny, mohl být přivoděn jakýmkoliv aktem, jenž by obecně mohl být chápán jako doručení výměru. Je tu právě uvážiti, že podle vůle zákonodárcovy má být den doručení onoho vyrozumění rozhodným pro počítání lhůty, jež přísluší podnikateli k oprávněmu prostředku, a že jejím marným uplynutím nabývá ono vyrozumění jako předpis úrazového pojistného moci práva proti podnikateli, takže ona lhůta k podání oprávněného prostředku je lhůtou preklusivní. Z toho pak jde, že počátek běhu oné lhůty může být přivoděn jen takovým aktem doručným, jímž se vyrozumění ono dostává do rukou té osoby, proti níž směřuje a proti které může uplynutím lhůty nabýti moci práva. Osobou tou je pak právě jen podnikatel, nikoli též zaměstnanec podniku, za nějž bylo pojistné předepsáno. Doručení těmto osobám mohlo by pak působiti jako doručení podnikateli jen tenkrát, jestliže by na osoby ty bylo možno pozírat jako na zmocněnce podnikatelovy, oprávněné přijímati výměry, jež mají působiti proti podnikateli, na základě zvláštního mandátu.

V odvolání popřel st-l, že dílovedoucí S., jemuž výměr úrazové pojišťovny byl doručen, byl oprávněn výměry takové přijímati. Správnosti tohoto tvrzení žal. úřad nepopřel. Nebyl-li však podle toho jmenovaný zmocněncem, oprávněným přijmouti výměr, o nějž šlo, na základě zvláštního mandátu, nemohlo doručení jeho osobě přivoditi počátek běhu lhůty, příslušející k oprávněmu prostředku st-li, i když snad jinak byl dílovedoucí S. v podniku st-lově jeho zástupcem, a mohla pak lhůta, příslušející st-li k oprávněmu prostředku proti onomu výměru, počítati teprve dnem, kdy se z rukou dílovedoucího dostal v odpor vzatý výměr do rukou st-lových.

Odmítl-li proto žal. úřad st-lovo odvolání pro opožděnost, vycházející z mylného názoru, že lhůtu odvolací je počítati ode dne, kdy byl v odpor vzatý výměr doručen dílovedoucímu S., ocitl se v rozporu s právním řádem, pročež bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.433.

Pojišťovací právo: Podle § 12 odst. 6 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. může být žnec zařazen do mzdové třídy vyšší o tři třídy, než jak odůvodňuje mzda na penězích, jen tenkrát, jestliže zařazení do této vyšší třídy jest odůvodněno součtem mzdy na penězích a hodnoty naturálních požitků podle § 12 odst. 1 cit. zákona.

(Nález z 5. června 1936 č. 11.888/34.)